

Scénář – Střední zemědělská škola, Benešov

pamětnice – paní Eva Palusková, rozhlasový WS 22.4.26

Narodila jsem se na Podkarpatský Rusi, moje matka byla Rakušanka, otec Čech a oni bydleli tam a pak jsme se stěhovali do Písku. V Písku jsme byli do roku 1946. No a pak jsem měla těžkej život.

Vzpomíná 94-letá Eva Palusková, dnes žijící v Týnci nad Sázavou.

Do 1. a 2. třídy jsem chodila do český školy a pak jsem musela (vůbec jsem německy neuměla), potom jsem musela jít do německý školy. Tam jsem se teprve naučila mluvit.

V Písku rodina bydlela v hřebčinci, velkém domě, který sdíleli i s dalšími lidmi.

No a potom v tom 45. roce otce zavřeli, byl zavřenej 3 měsíce, pak měl soud a zjistili, že je nevinej, že nic prostě nemaj, tak ho pustili.

Pamatuje si také na nálety

Když tam bombardovali písecký nádraží. Vím jenom že jsme byli ve sklepě zavřeny a že jsme nesměli ven jako děti.

Dále vzpomíná...

Naproti nám byla taková větší hospoda a měli velkej park tam byl u tý hospody a Rusáci bydleli v tom parku.

Rodina se přestěhovala na Šumavu. Paní Palusková byla pak 2 roky v klášteře ve Veltrusích.

To byla jazyková škola.

První rok jsem udělala státní zkoušku z němčiny a za druhý rok jsem udělala státní zkoušku z angličtiny.

Poté se paní Palusková vrátila na Šumavu.

Můj otec tam dělal v kanceláři hlavního účetního a matka vařila v závodní jídelně.

Já jsem tam uklízela.

Drhla jsem rejžákem schody a chodby a v kancelářích uklízela.

Na hranicích se také seznámila se svým mužem.

On sloužil u sboru národní bezpečnosti.

Na hranicích, tam jsme se seznámili no, pak jsme se vzali a odstěhovali jsme se.

Při zmínce o hranicích se paní Eva Palusková vrací do doby, kdy v nich někteří viděli cestu k větší svobodě.

Tam jezdili na brigády študáci z Prahy jo, no a ty vždycky když tam přišli tak tam několik jich vždycky fouklo na druhou stranu.